

зи женитба е отъ всякъ странъ благообразнъ, и разумѣва ся че и чловѣцитѣ ще ѿ одобрятъ, грѣхота е ако не склонѿ. Доволенъ е укорѣтъ че вдѣхвамъ прочудливы идеи на момичето си правото е че азъ ѿ не вдѣхнувамъ нищо ; тя има своитѣ си идеи. Тогазъ вы какво мя съвѣтувате ?

— Давате ли ми волѣ да попытамъ г-жъ Порое на кой е умъ за това ? Тя има и разсѣженіе добро, и опытъ голѣмъ, а най-значителното е че вы обыча тѣй що, повече не може.

— Ако да слушахъ, друже, г-жъ Порое, отколѣ да съмъ пратила Бевлана отъ кѣдѣто е дошълъ. Но тя забравя, че той като ся оттегли, нѣма тя да ся ожени за момичето ми.

— Поради състояніето си, господже, г-нъ Бевланъ е отъ овѣзь зетеве, които ся рѣдко намиратъ ; и ако наистинѣ желаете доходъ отъ сто хыляды франга.

— Колкото за мене, друже, азъ желямъ стотѣхъ хыледы франга колкото сто пары. . . . Но не е работата за мене, а за момичето ми. . . . Не мож да ѿ дамъ на единъ зидаръ. Азъ, ей, желала быхъ да съмъ съпруга на единъ зидаръ ; но това което бы причинило моето благополучіе, не слѣдува че ще причини благолучіето и на момичето ми. Като ще го женя трѣба да слѣдувамъ изобщо едно пріето мнѣніе, а не моего.

— Кога е тѣй, че вы виждате сгоднѣ тѣзи же-